

ZVON

listopad/november

2015

časopis krajanske rodiny v New Yorku

www.zvon.info

Anděl ÚTĚCHY

(Poselství shůry, Anselm Grün
vydalo Karmelitánské nakladatelství
v Kostelním Vydří 2002)

Jestliže jsme utrpěli nějakou ztrátu, rozbilo se nějaké přátelství, nějaký člověk nás hluboce zranil, jestliže od nás někdo milý navěky odešel, vyžadujeme útěchu. Její zkušenost bývá různá. (Potvrzuje to i naše řeč. České slovo útěcha znamená “u-tebe-být” v těžkých chvílích tvého života.) Německý výraz “Trost” souvisí s pojmem věrnost - “Treue” - tj. pevně při někom v neštěstí stát. Řecká Bible užívá slova “parakalein” (těšiti), což znamená přivolat, pozvat, vyzvat ku pomoci, povzbudit dobrým slovem. Kdo trpí nějakou vadou, potřebuje anděla, aby ho podepřel, zachytil pod paží, který by mu v případě potřeby řekl pár dobrých slov. Pro Řeky spočívala útěcha v dobrém slovu, které v nesmyslnosti neštěstí ukáže na nějaký smysl celé věci. Ta slova ale nesmí být pouhým utěšováním, protože to se s bolestí druhého mýjí. Říkám při něm totiž něco, o čem sám nejsem přesvědčen. Beru si do úst slova, která nemají v ničem oporu a tudíž nemohou odhalit nějaký smysl. Těšit však znamená promlouvat k někomu slovy, která ho zasáhnou, která jej osobně osloví a dotknou se jeho srdce. Těšit tedy znamená hledat a najít ve svém srdci slova, která se dotknou srdce postiženého, která mu otevřou nový obzor a upevní jeho postoj.

“Těšit” se latinsky řekne “consolare”. To znamená “být s osamoceným”, opuštěným, který tu se svou bolestí, ztrátou, nouzí zůstává sám. Těšit znamená vstoupit k někomu, kdo už si sám zavřel dveře svého srdce. To nemůže, ani neumí každý. Ne každý má odvahu zaklepat u někoho, kdo se zabarikádoval za svou bolestí. Ne každý má odvahu vstoupit do domu smutku, v němž ho očekává propastná nouze a samota druhého. “Být s tím druhým” také znamená sdílet jeho bolest a vytrvat s ním v jeho bolesti. Druhého nepotěším zvnějšku tím, že ho zahrnu zbožnými slovy, která jsem kdysi kdesi četl. Musím k němu vstoupit. Musím s ním vytrvat v jeho domě temnoty, rozervanosti, bolesti. Jsi-li schopen vstoupit do domu smutku, truchlící tě přijme jako anděla útěchy. Uvědomí si, že ho v tobě navštívil naděť - posel Boží - jako “světlo vycházející z výsosti” (Lk 1,78).

fotografie na přední stránce:

Biskup Václav Malý u hrobu Josefa Kardinála Berana - Vatikán

Biskupové a duchovní po zahajovací mši svaté,
která předcházela Valnou hromadu Českého náboženského střediska Velehrad v Římě.
Mše svatá a schůze se konala v Nepomucenu.

Odpradávná zapřísahávali lidé ve své bolesti anděla útěchy, aby k nim přišel a zůstal u nich. Působivě to zachytil Johann Sebastian Bach v tenorové árii k svátku sv. Michaela (Michaelisfest): “Zůstaňte, andělové, zůstaňte se mnou. Z obou stran mne podpírejte, by se noha má nesmekla.” Je to vroucí píseň, v níž je vyslovena důvěra, že se svým utrpením nezůstáváme sami, nýbrž že nás doprovázejí andělé Boží a že při nás zůstanou a vytrvají, dokud se naše bolesti nepromění ve vděčný jásos. Přeji ti, aby tě v tvém žalu též potěšil nějaký anděl, aby ti propůjčil stálost, když začínáš kolísat, aby k tobě dobrotivě mluvil, když jsi ty bolesti oněměl; aby tě ve tvé samotě navštívil a zprostředkoval ti pocit, že už nejsi sám, že ti po boku stojí anděl, který s tebou jde po všech tvých cestách. Víš-li o svém andělu útěchy, můžeš čelit svému smutku a nemusíš jej přeskakovat. Žal zhojený útěchoutě už nebude ochromovat; bude tě naopak uvádět do tajemství tvého vlastního bytí a do tajemství Ježíše Krista, který do našeho smutku sestoupil jako “útěcha celého světa”.

15 LET JE TOMU letos, co jsem naposledy dýchal atmosféru starověkého města Řím. Toho roku na počátku nového tisíciletí, papež, dnes svatý Jan Pavel II., vyhlásil Milostivý rok. Otevřely se Svaté brány v hlavních bazilikách města Říma a lidé mohli získat posilu na jejich cestě do nebeského království. 8. prosince 2015 se tyto Svaté brány otevrou opět. Papež František vyhláší Rok milosrdenství.

V Římě jsme měli schůzi - Valnou hromadu členů Českého náboženského střediska Velehrad. Hlavním bodem programu byla oprava Velehradu v Římě. Komplex se skládá ze tří domů. Dva domy jsou téměř hotové a třetí dům je ve stavu naplánované generální opravy. Po skončení celé opravy bude opět Velehrad sloužit k svému účelu. Bude zde možnost ubytování pro téměř 50 lidí, duchovní zázemí s kaplí atd. Vatikán je od Velehradu vzdálen 10 minut pěšky. Velehrad se tak zase stane pokladem mezi domy, které máme v zahraničí. Dokončení opravy však také záleží na finanční situaci. Pokud chcete pomoci, navštivte prosím stránku Velehradu v Římě - www.velehrad.net.

Následně jsme měli schůzi kněží, kteří mají na starosti komunitu

Svatá brána
v bazilice sv. Petra - Řím

v zahraničí. Jak víte, biskupem, který má na starosti kněze v zahraničí, je Václav Malý. Vedle “starých” českých komunit - Los Angeles, Chicago, Toronto, New York, Mnichov, Curich, dostala česká komunita v Londýně nového kněze P. Vojtěcha Eliáše. Bude také zajíždět do “nedaleké” Paříže. Mám rád tyto setkání. Každá komunita má jiné starosti, jiné postavení v diecézi, ale jedno máme společné - doprovázet lidi na cestě k Bohu a také udržovat českou kulturu a tradice. Poslední den našeho setkání začal mší svatou u hrobu apoštola Petra a také jsme se pomodlili na hrobě jediného ne-papeže, kardinála Josefa Berana, který je v papežské hrobce pochován. Pak jsme jeli do kláštera, který je asi dvě hodiny autem za Římem. Do tohoto kláštera vysoko v horách rád chodil sv. Jan Pavel II.

Po dobrém obědě jsme den zakončili ve vinné oblasti Frascati. Víno tam mají skutečně dobré a tak jsme tam na závěr všichni společně zazpívali evropskou hymnu Ódu na radost - všichni společně s místními italskými stálými hosty, Němci a dalšími.

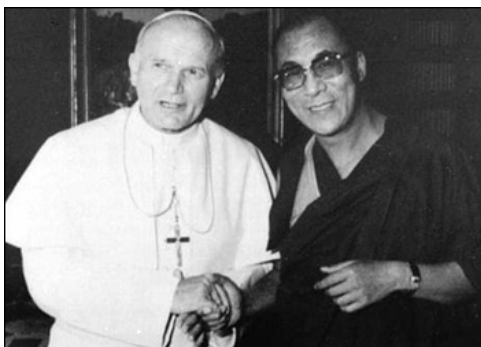
*Přeji Vám hezký čas strávený s časopisem ZVON
Fr. Antonín*

Kněží pracující v zahraničí - zleva:

Bohuslav Švehla - Německo, Antonín Špaček - Švýcarsko, Pavel Lepařík, SDB - Velehrad, Řím, Vojtěch Eliáš - Londýn, Antonín Kocurek, - New York, Dušan Hladík - Chicago, Václav Malý, biskup pro Čechy žijících v zahraničí, Libor Švorčík - Toronto, Jaromír Zádrapa, SDB - Velehrad, Řím.

Které náboženství je ze všech nejlepší?

Sv. Jan Pavel II. s Dalajlámou

Brazilský teolog Leonard Boff kladl otázky tibetskému Dalajlámovi. Trochu ironická byla otázka hned na úvod:

“Vaše Svatosti, které náboženství je ze všech nejlepší?” Boff čekal, že řekne `východní náboženství`, protože jsou starší než křesťanství. Dalajláma se odmlčel, pohlédl mu do očí, usmál se a odpověděl:

“Nejlepší náboženství je to, které tě přivede nejbližší k Bohu. Takové, které z tebe udělá lepšího člověka.”

A co mě udělá lepším?

“Cokoli, co tě udělá více: soucitným, citlivým, objektivním, milujícím, lidským, odpovědným, etickým... Takové náboženství je pro tebe tím nejlepším.”

A dále pokračoval: “Nezajímá mě, příteli, jaké náboženství vyznáváš a zda jsi zbožný, nebo ne. Důležité je pro mne to, jak jednáš s rodinou a přáteli, jak se chováš v práci, ve společnosti, před světem...”

Pamatuj: vesmír je ozvěnou tvých skutků a myšlenek. Zákon akce a reakce neplatí jen ve fyzice, týká se rovněž všech vztahů - k lidem, zvířatům, rostlinám, světu...

Jestliže se chovám dobře, dostanu zpět DOBRO. Jestliže jedním se zlým úmyslem, vrátí se mi ZLO. Prarodiče nám říkali čistou pravdu: Vždy budeš mít to, co přeješ ostatním. Být šťastný není záležitostí osudu, ale VOLBY.”

Nakonec dodal:

“Pečuj o své myšlenky, neboť se z nich stanou SLOVA!

Pečuj o svá slova, neboť se z nich stanou SKUTKY!

Pečuj o své skutky, neboť se z nich stanou ZVYKY!

Pečuj o své zvyky, neboť utvářejí CHARAKTER!

Pečuj o svůj charakter, neboť ten utváří OSUD!

A osud - to je TVŮJ ŽIVOT!

Nejvyšším náboženství je PRAVDA!”

A nám KRISTUS říká: “Já jsem CESTA, PRAVDA a ŽIVOT.”

A View from the Pew

By Deacon Greg Kandra

What We Build

WHEN I WAS six years old, my father drove me to an empty field in Maryland on a brisk December morning. He parked the car by the side of the road and we got out and he pointed to some massive, rusting arches that stood in the middle of the field. “There it is,” he said. “That’s our church.” He took out a small Instamatic camera and took a few snapshots.

It wasn’t a church. It was a bunch of bricks and beams. But I could imagine what he was talking about. Sort of.

“Someday,” he said, “that will be our parish. Your mother and I are building it. What do you think?”

I didn’t think much. I wasn’t that impressed. What I thought was: I’m cold. Can we go home?

Well, about a year later, the church was finished: St. Patrick’s, in Rockville, Maryland. Somewhere in a shoe box I have the faded black and white pictures my father took that day. What those pictures contain is more than just the start of a building.

There, in the soaring arches, is the first outline of gathering place for believers. Under those arches, babies would be baptized. First communions would be given. Weddings would be blessed. Candles would be lit. Hymns would be sung. Rosaries would be prayed. The sanctuary would be filled with incense.

Within the stark outlines of what stood in that empty field, I would become an altar boy, and serve Mass, and carry the cross and ring the bells. Year later, my mother’s coffin would be rolled down the aisle, and the white pall draped over her, and a chapter in my life would come to a close.

But I would remember the pride my father felt on that December day so many years earlier. “That will be our parish ... your mother and I are building it.” My parents were not rich, by any means. But I remember my father always faithfully stuffing bills into the church envelope, for the Sunday collection. And I know that’s what he meant when he talked about building the church. My Parents, and hundreds of others like them, were making it possible. And it stands there today, over thirty years later, because of them, and so many others who came after them.

As we support our own churches, I can’t help but think about

people who built these churches, sometimes in an empty field, generations ago. How many envelopes were stuffed with small bills? How many people drove by and slowed down to watch the progress and said, like my father, “That will be our parish”? And how many others took pride in what their sacrifice was making possible? How many others thought: “I’m building that”?

The surprising fact is: the building isn’t over. The work that began all those decades ago continues. Every marriage, every baptism, every Easter Vigil that welcomes new members of the faith adds to our parish, and builds on what came before.

My prayerful wish for this is that all of us consider what we can do to continue that great work. Keeping a parish like this one alive and thriving isn’t easy. It needs support - financial, as well as spiritual. A little sacrifice can yield great rewards - for us and for those who will come after us.

As I came to discover after that trip with my father, what begins with bricks and beams continues long after the roof has been raised. The true building up - of faith, of belief, of a spiritual life that guides so many through all the passage of time and leads to salvation - that kind of construction never ends.

PODZIM

Aleš Opatrný - převzato z www.vira.cz

Podzim.... Je krásný? Smutný? Radostný? Pro toho, kdo miluje teplo, slunce, světlo, může být podzim se svými mlhami a brzkým stmíváním zdrojem skleslé nálady. Pro pečlivého zahrádkáře naopak radostnou dobou sklizně a chvílí uspokojení nad výsledky mnohaměsíční námahy. A pro milovníka lyží časem očekávání prvního sněhu. Je ale ještě jiný úhel pohledu. Pro ty z nás, kdo mají dávno za sebou "setkání s Abrahámem", je podzim v přírodě také připomínkou podzimu života. Liturgie vzpomínky na všechny věrné zemřelé – "dušičky" – nám to také připomíná.

Jak se člověk vlastně na podzim života těší nebo jak ho prožívá? Jako smutné ohlédnutí za obdobím mládí, za časem velkých plánů a dostatku sil? Nebo jako dobu pokojného sbírání ovoce? Nejsou to snad dny, jejichž realitu nechceme brát na vědomí?

Památka zesnulých a naše cesty na hřbitov nám připomínají, že náš pozemský život je opravdu konečný. A vzpomínky na ty, kteří už z tohoto života odešli, nás mohou s konečností smiřovat. Teprve pohled na celek skončeného života nám ukazuje, jakou cenu život vlastně má. Že ovoce života není zanedbatelné. A kolik toho dává dalším generacím.

Po podzimu přichází v přírodě každý rok opět zima a jaro. Po smrti se ale otevírá možnost plného života s Bohem, vyústění naší pozemské cesty. Vezměme tedy na milost podzim, pokud se nám nelíbí – ten krásně barevný se žlutými a červenými listy, zralými jablky a chutnými ořechy. A vezměme také na milost náš osobní podzim života – období životní sklizně, vděčnosti, osvobození od mnoha plánů. Je to neopakovatelný čas vyhlížení cíle naší cesty.

Vnímání místa, kde nás Bůh čeká.

JUDr. Bohumír Bunža

V listopadu budou pro mne dvě velmi smutná jubilea:

25 let od smrti mého manžela **JUDr. Bohumíra Bunži** a 65 let od umučení k smrti strýce, vyškovského děkana, **P. Bohumíra Bunži**. Páter Bunža byl jmenován arciknězem prostějovským a čestným kanovníkem kroměřížským. Po dlouhá léta byl předsedou

**Jednoty
katolického
duchovenstva**

olomoucké arcidiecéze a členem výboru kněžské nemocenské pokladny v Přerově. Rovněž patřil k blízkým spolupracovníkům Mons. Jana Šrámka. S láskou vzpomínám a prosím o modlitbu za ně.

Růžena Bunžová.

Kanovník P. Bohumír Bunža

Zemřeli:

Lubomír T. Králíček

April 11, 1924 - September 13, 2015

It is with deep sadness that we announce the passing of Lubo. He ended his long and rich life of 91 years at home surrounded by his wife and family.

Lubo's unforgettable kindness and love of family, freedom and nature were felt by all in his presence and his artwork.

Libuše Králíček

**Život je trocha času, který nám byl dán,
abychom se naučili milovat,
a tak se připravili
na setkání s Věčnou láskou.**

(Abbe Pierre)

10. října Muslimská matka Roberta Blearmina Asiyanta udělila své požehnání v den jeho vysvěcení na kněze v přítomnosti arcibiskupa Vencecessia Sensi Potokota. Asiyanto vyrůstal ve Flores v Indonésii a celé své dětství prožil v katolické čtvrti. Jeho matka mu také řekla: “Následuj své srdce.”

19. října Otec Jacques Mourad vyprávěl jak unikl za pomoci svého přítele, jehož rodina dostávala pomoc od kněží pracujících pro chudé a nemocné, ze zajetí v Daesh (ISIS) v Sýrii. Téměř po šesti měsících v rukou islámských teroristů, otec Mourad utekl z Daesh-held Qaratyn jako spolujezdec na motorce převlečený za islámského bojovníka.

18. října Papež poprvé v moderních dějinách svatořečil manželský pár, rodiče katolické svěťice Terezie z Lisieux z 19. století. Manželé Louis a Marie-Azelie Martinovi se podle Františka vyznačovali pokorou a laskavostí. Kromě nich hlava římskokatolické církve kanonizovala kněze Vincenza Grossiho, jenž zemřel v roce 1917 a většinu života zasvětil pomoci chudým v severní Itálii, a španělskou jeptišku Marii Isabel Salvat y Romerovou (1926-1998) z kongregace Sester Tovaryšstva Sv. Kříže.

22. října „Rozhodl jsem se ustavit nové dikasterium, které bude mít v kompetenci laiky, rodinu a život a nahradí Papežskou radu pro laiky a Papežskou radu pro rodinu, a k němuž bude připojena Papežská akademie pro život,“ řekl papež biskupům shromážděným na synodě.

23. října Biskup Jan Vokál pronesl kázání na biskupské synodě. Celé kazání, které mělo velký ohlas, najdete na:
www.zvon.info/vokalhomilysynod2015cz.pdf .

24. října Popoludní o pol druhéj hodine vo svojom byte zomrel vo veku 91 rokov nitriansky emeritný biskup, kardinál Ján Chryzostom Korec.

Blahopřejeme k narozeninám

v měsíci listopadu: Greta Bunža 7. listopadu, Marek Polášek 10. listopadu, Brendan Sikorjak 15. listopadu, Marcela Škrkoňová 18. listopadu, Marek a Barbora Hnízdovi 25. listopadu, Josef Brettl 27. listopadu, Jackie Brož 29. listopadu, Mary Soyka 30. listopadu, Renata Krškova 30. listopadu.

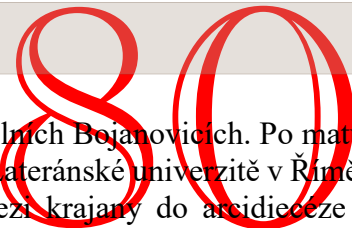
Děkujeme za podporu české misie a Zvonu

V minulém období přispěli: Věra Kolasa, Helen Otýpka, Frank Fiala, Joseph A. Kocáb, Ota a Marta Bláhovi.

úmysl mši svatých v měsíci listopadu 2015

datum	úmysl	dárce
1. listopadu	Za duše v očistci	
2. listopadu	Za duše v očistci	
3. listopadu	Za duše v očistci	
4. listopadu	Za duše v očistci	
5. listopadu	Za duše v očistci	
6. listopadu	Za + maminku Vilmu Hallovou	Irene Mergl
7. listopadu	Za duše v očistci	
8. listopadu	Za duše v očistci	
11. listopadu	Za + Miladu a Františka Slívovy	Růžena Bunžová
13. listopadu	Za + Jiřího Smrčku a jeho bratra	Božena a Peter Smrčka
14. listopadu	Za + Lubomíra Králíčka a Dr. Miloše Bergmana	Libuše Králíček
15. listopadu	Za + rodiče Karla a Elizabeth Stréjček	děti
18. listopadu	Za + Tino Hammid	Petra Hammid
20. listopadu	Za + Miladu a Franka Slívovy	Libuše Králíček
22. listopadu	Prosba o požehnání k 2. výročí sňatku pro Václava a Claire Jelínek	rodiče ženicha
23. listopadu	Za + manžela Dr. Jiřího Vondráčka	Alexandra Vondráček
25. listopadu	Za + Annu Benáčkovou	Vlasta Seibert
27. listopadu	Za + manžela Václava Seiberta	Vlasta Seibert
29. listopadu	Za + manžela JUDr. Bohumíra Bunžu a strýce kanovníka P. Bohumíra Bunžu	Růžena Bunžová

ZVON vydává Czech Catholic Mission in NYC, Inc 110-06 Queens Blvd. Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - šeky na podporu pro časopis a missi: Czech Catholic Mission in NYC - na mše svaté: Rev. Antonín Kocurek - Krajské bohoslužby jsou každou neděli v 10.30 am v dolním kostele Panny Marie Karmelské 23-25 Newtown Ave, Astoria NY příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění v Parish Hall - adresa českého kněze: Rev. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - E-mail: zvonnews@gmail.com web: www.zvon.info Slovenská mše sv. každou neděli v 11.00 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.) <http://www.stjohnnepomucene.org>

Mons. ThDr. Petr Esterka se narodil 14. listopadu 1935 v Dolních Bojanovicích. Po maturitě v roce 1957 emigroval do Rakouska, a následně studoval na Lateránské univerzitě v Římě. Po získání licenciátu z teologie v červnu 1963 byl poslán mezi krajany do arcidiecéze San Antonio v Texasu. Po získání doktorského titulu v Římě se opět vrací do USA, kde v létě 1967 zahájil své akademické působení na koleji svaté Kateřiny v Saint Paul (Minnesota). Současně v letech 1974 – 1995 působil v americkém letectvu jako vojenský kaplan v záloze. V roce 1978 se začal Petr Esterka intenzivněji věnovat práci mezi českými katolíky v USA a Kanadě. V roce 1986 byl biskupem Jaroslavem Škarvadou jmenován biskupským vikářem pro USA a Kanadu. V roce 1994 se jeho působení rozšířilo i na Austrálii. Dne 5. července 1999 jmenoval Jan Pavel II. P. Petra Esterku světícím biskupem brněnským a pověřil ho duchovní péčí o české katolíky v cizině. Biskupské svěcení přijal Mons. Petr Esterka 11. září 1999 v katedrále sv. Petra a Pavla v Brně od svého sídelního biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho. V roce 2013 mu ministr zahraničí Karel Schwarzenberg předal prestižní cenu ministerstva zahraničí Gratias Agit za pomoc při šíření dobrého jména České republiky v zahraničí.

V roce 2010 po dovršení věku 75 let nabídl biskup Esterka do rukou papeže Benedikta XVI. svoji rezignaci na funkci pomocného biskupa. Ke dni 9. prosince 2013 papež František jeho rezignaci definitivně přijal. Emeritní biskup Petr Esterka nadále sídlí v českém centru v Kalifornii.

Milý otče biskupe,

Krajanská rodina v New Yorku a okolí se připojuje k zástupu lidí, aby Vám blahopřála k narozeninám. Děkujeme Vám za Vaši starost a péči, kterou jste měl vždy pro české komunity na celém světě. Ať Vám Bůh žehná a odmění Vás jednou Božím královstvím. Přejeme Vám také hodně zdraví a síl do dalších let.

Za komunitu v New Yorku, Fr. Antonín Kocurek